

REAL MAFIA

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

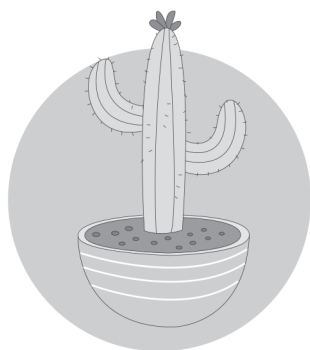
ทดลองอ่าน

Chiffon_cake เขียน
Beni (紅花血月) ภาพ

ทดลองอ่าน

Real Mafia

Real Mafia

Chiffon_cake เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2679-3

ภาพประกอบ Beni (紅花血月)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พินับ

กระดานกบอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ตอนนี้ถึงเวลาของ 'นที' และ 'แพง' ที่จะได้ออกโรงบ้างแล้วหลังจากปล่อยให้
ธนูกับรบออกมาโลดแล่นใน 'Real Alpha' ล่วงหน้าไปก่อน

สำหรับ 'Real Mafia' ในมือของนักอ่านทุกท่านเล่มนี้เป็นเรื่องราวของ
มาเฟียหนุ่มสองตระกูลที่ห้าหั่นกันมานาน หลังจากทีพ่อของนทีพึ่งธุรกิจของแพง
จนแทบราบเป็นหน้ากลอง แพงนี่ก็ว่าเรื่องราวความแค้นทุกอย่างจะจบลงแล้ว แต่
มันกลับไม่เป็นอย่างนั้น เมื่อนทียังเข้ามาพัวพันด้วยวิธีการเข้าหาแบบแปลกๆ ที่ทำให้
แพงนี้กระแวงว่าอีกฝ่ายมีแผนอะไรในใจหรือเปล่า

ใครจะรู้ว่านทีมีแผนจริงๆ แต่ไม่ใช่แผนร้าย กลับเป็นแผนที่ต้องการพิชิตใจ
คนที่ได้ชื่อว่าเป็นศัตรู เพราะนทีทนเห็นแพงมีหนุ่มๆ ในโมเดลลิงตามรุ่มลุ่มไม่ไหว
ทว่านทีจะเอาชนะใจ (อดีต) ศัตรูได้หรือไม่ ยังไงก็ฝากเอาใจช่วยมาเฟียหนุ่มที่เข้าหาคน
ไม่ค่อยเป็นคนนี้ด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

เพราะอำนาจของมาเฟียที่แท้จริงอยู่ที่หัวใจของมาเฟีย

0

[นที]

ถ้าคุณคิดว่าการเป็นมาเฟียมันคือการมีอำนาจ สามารถใช้ความรุนแรง
บีบบังคับให้คนนั้นคนนี้ทำตามสิ่งที่ต้องการได้ ผมเชื่อว่าคุณยังไม่รู้จักมาเฟีย
อย่างแท้จริง

เพราะคุณยังไม่เคยลองคบมาเฟียด้วยกันเลย...

ผมโคตรเบื่อกรุงเทพฯ เวลาที่รถติดถึงแม้แอร์บนรถจะเย็นจ๋าก็ตาม
ขนาดคนขับรถที่ทำงานด้วยกันมานานยังแสดงอาการเบื่อหน่ายออกมา
อย่างคุมไว้ไม่อยู่ทั้งๆ ที่ปกตินั้นเกรงใจผมจะตาย

ทำไมต้องมาเจออะไรแบบนี้หลังจากที่ผ่านช่วงทรมาทรมานมาด้วยนะ
แม่ง ขวดยกกำลังสองอะไรอย่างนี้

ผมเพิ่งเจอลูกค้ามา เป็นสาวสวยมีแฟนแล้วแต่ทำตัวเหมือนเป็นโสด
หลังจากที่แยกกันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนเธอก็กระหน่ำไลน์หาผมไม่หยุด ซึ่ง
แถวๆ บ้านเรียกการกระทำนี้ออย่างสั้นๆ ง่ายๆ ว่า 'อ่อย' นั่นแหละ

ผมปล่อยโทรศัพท์ที่วางบนเบาะข้างๆ ให้มันลั่นอยู่แบบนั้น ก่อนเหมอง
ออกไปนอกหน้าต่างซึ่งมีเพื่อนร่วมชะตากรรมอยู่เต็มไปหมด ผมเห็นผ่านกระจก
ของรถคันข้างๆ ว่าเขาก็เซ็งเหมือนกันกับผม บางคนหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน

บางคนแค่เล็บแค่นี้ก็มุก บางคนถอนหายใจแล้วถอนหายใจอีก บางคนก็ยกมือขึ้นมาพนมสวดมนต์แก้เซ็งก็มี

เฮ้อ นี่มันบนทางด่วนแท้ๆ แต่ทำไมการจราจรบนท้องถนนถึงไม่เกรงใจคำว่าด่วนเลย อึดยิ่งกว่าเต่า ยิ่งกว่าหอยทากทุกตัวบนโลก

วันศุกร์สิ้นเดือนนี่มันพีคจริงๆ

หลังจากที่มองป่าข้างๆ สวดมนต์บนรถตัวเองจนเบื่อ ผมก็เหลือบมองขึ้นไปป้ายโฆษณาอันเบ้อเริ่มที่อยู่เหนือศีรษะ หากมองจากตรงนี้จะเห็นว่าป้ายอันนี้กับป้ายอีกสามอันให้หลังนั้นอยู่ในธีมดาร์กๆ มีดๆ เหมือนกัน แคมเปญแบบพวกนั้นก็ยิ่งแต่งตัวไปในทางเดียวกันอีกต่างหาก

โลกไม่รู้เลยมั้งว่าพวกมึงแท็กทีมมาด้วยกัน

ดูดีๆ มันคือการพรีเซนต์นายแบบแบบโดดๆ ไม่ถือสินค้าอะไรทั้งสิ้น

"ถนนตรงนี้มีป้ายโฆษณาตั้งแต่เมื่อไหร่วะสุชาติ" ผมถามผู้ช่วยของผมที่กำลังขับรถอยู่ข้างหน้า "แต่ก่อนไม่เห็นมีเลย"

"เพิ่งเอามาติดตั้งเมื่อสองสามเดือนก่อนครับ" สุชาติตอบ เขาเป็นชายวัยใกล้สามสิบที่ใจเย็นมาก และมีอายุมากกว่าผมเพียงสองสามปีเท่านั้น

"แล้วทำไมฝ่ายพิอาร์ของเราไม่ซื้อไว้ ทำเลดีแบบนี้ต้องซื้อไว้อย่างต่ำหกเดือนไม่ใช่หรือไง" น้ำเสียงของผมเริ่มเหวี่ยง การจราจรที่ติดหนักทำให้ผมรู้ว่าวันนี้ Ning ต้องมีรถมาติดอยู่ในชุมชนรถนี้ไม่ต่ำกว่าพันคันหมื่นคันแน่ๆ ซึ่งนั่นมันคือจำนวนคนมหาศาล "หรือไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่กูพูดเลยสักคน"

ไอ้ที่พูดแล้วพูดอีกในที่ประชุมคือไม่มีประโยชน์เลยหรือยังงั้นะ

"เอ่อ..." สุชาติมองผมผ่านกระจกหลัง ดูลั้เล่ที่จะพูดประโยคถัดไป อาจเป็นเพราะไม่กล้าเพิ่มอารมณ์หงุดหงิดที่มีอยู่ก่อนหน้านี้แล้วของผมมั้ง

"มีอะไร"

"มีเจ้าอื่นเช่าซื้อไปก่อนสามเดือนแล้วครับ"

"ใคร"

สุชาตินิ่งไปนานกว่าเดิมจนผมเริ่มชักสีหน้า ช่มชู้ให้เขาตอบเร็วๆ ผ่านทางสายตา

"พวกเควีครับ"

ผมชะงักเล็กน้อย จะใช้ไหนหรือเปล่านะ...

"เควีไหน" ถามทั้งๆ ที่รู้ว่ารสชาติต้องมอมมันเป็นคำถามโง่ๆ แน่

"เควีกรุ๊ปครับ การันตีวิสุทธิ"

แม่ง...ใช่จริงๆ ด้วย แต่ให้ตายเถอะ ผมถามเพราะอยากรู้ได้ยืนยันคำยืนยันหรือยัง

ผมกะพริบตาถี่อย่างไม่ทันรู้ตัว ไม่ได้ยินคนพูดนามสกุลนี้เต็มๆ นานมากแล้ว อย่างต่ำก็เป็นเวลาประมาณหนึ่งปี

ป่านนี้จะเป็นยังงัยบ้าง

แต่ก็นะ ช่างแม่งสิวะ

"จะใช้พวกเควีได้ไง" ผมโวย "นี่มันโฆษณาขายแบบ เควีมันขายนายแบบตั้งแต่เมื่อไหร่"

พักหลังๆ มานี้ผมเห็นป้ายโฆษณาหลายป้ายที่ไม่ได้ขายสินค้าอะไรทั้งสิ้น เป็นหน้าผู้ชายล้วนๆ เพื่อทำการโปรโมต ซึ่งพวกที่จะทำแบบนี้ได้ต้องเป็นพวกค่ายใหญ่ๆ ทุนหนา พร้อมโปรโมตเด็กในสังกัดตัวเองอย่างดื้อๆ ไม่มีปี่ขลุ่ย ไม่ต้องถนัดถามสุขภาพของใครก่อนโฆษณาทั้งนั้น

เควีหน้าหล่อๆ หุ่นดีๆ ขึ้นป้ายใหญ่ริมทางด่วน บางทีอาจจะเป็นโบเบ๊ทางให้เด็กในสังกัดตัวเองได้เป็นที่รู้จัก

แต่ก็อย่างที่ผมพูด...เควีกรุ๊ปหรือพวกการันตีวิสุทธิที่ทำธุรกิจเหมือนๆ กันกับที่บ้านผม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นร้านสถานบันเทิง มันจะไปยุ่งอะไรกับธุรกิจจำพวกค่ายโมเดลลิงหรือผู้จัดการดารา

"ตั้งแต่ครั้งปีก่อนครับ ไม่ใช่ค่ายนายแบบด้วย เป็นค่ายศิลปินทุกแขนง"

"หา?"

"คุณแวงเห็นว่าช่วงนี้วงการบันเทิงไทยกำลังไปได้สวย แล้วอีกอย่างคุณแวงก็น่าจะเอ่อ..." สุชาติส่งสายตาเกรงอกเกรงใจมาที่ผม "มีเด็กหล่อในสต็อกเยอะ ถ้าทำธุรกิจทางนี้เพิ่มอีกทางบางทีอาจจะช่วยกู้ชื่อเสียงที่เคยพังยับไปกลับมาได้บ้าง"

ปีที่แล้วบ้านผมถล่มบ้านมันซะละเนื่องจากคนของมันทำรุนแรงกับน้องชายผม พอมาถึงปีนี่จึงไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่แพ่งแห่งการันตีสู้ฤทธิ์มันจะจับธุรกิจทุกทางเพื่อสู้หน้าตาของตระกูลมัน เพียงแต่ว่า...

ทำไมแม่ต้องเป็นค่ายที่มีแต่เด็กผู้ชายหน้าตาดีด้วย

มันคิดบ้าอะไรของมันถึงเอาเด็กหน้าหล่อมามะรุมมะตุ้ม หรือว่ามันต้องการอะไรแบบนี้

"มันมีเด็กในสังกัดกี่คน" ผมถามอย่างเยือกเย็น

"ตอนนี้ที่เด่นๆ มีสี่คนครับ กำลังอยู่ในกระแส แทบจะเห็นในทุกๆ ช่องฟรีทีวี แพลตฟอร์มออนไลน์ต่างๆ" สุชาติกล่าวพร้อมกับยื่นโทรศัพท์มือถือให้ดู มันกำลังเปิดเว็บไอทูปอยู่ และที่บนหัวเว็บนั้นเป็นใบหน้าของคนหนึ่งคน ซึ่งอยู่บนหนึ่งในป้ายโฆษณาที่ผมกับสุชาติกำลังพูดถึง

"พูดจริงปะเนี่ย" ผมยังไม่อยากจะเชื่อแม้แต่คนเดียว

"ครับ" สุชาติกระแอม "คุณเห็นว่าดูทีวีบ้างนะครับ"

แค่หาเวลาอนยังยาก นับประสาอะไรกับการดูทีวี

ผมเงยหน้าขึ้นมอง ทันเห็นป้ายสุดท้ายซึ่งเป็นป้ายที่สี่ในธีมเดียวกันกับป้ายที่ผ่านมา มา ใบหน้าหล่อเหลาของไอ้เด็กผมสี่เทาคนหนึ่งกำลังมองมาที่ผม สีหน้าของมันคล้ายจะทำทนายผมอยู่จริงๆ

ไอ้สี่นี้แหละที่อยู่บนหัวเว็บไอทูป

แม่หล่อ หล่อเหมือนไ้รับแฟนน้องชายผม ซึ่งนั่นหมายความว่ามันเป็นเด็กที่หน้าหล่อชนิดหาได้ยากเพราะมีเชื้อสายฝรั่ง

หน้าแบบนี้เนี่ยนะคือเด็กในสังกัดไอ้แพ่ง

ผมรู้สึกฉุนขึ้นมามากอย่างไม่ทราบสาเหตุเมื่อรู้ว่าคนรอบข้างไอ้แพ่งคู่กรณีเก่าของผมจะเต็มไปด้วยเด็กหน้าหล่อที่หล่อกว่ามนุษย์เงินเดือนทั่วไป

คนจะเป็นดารานำตาต้องไม่หล่อธรรมดา ต้องหล่อแบบเหนือกว่าระดับชาวบ้านชาวช่องมากขึ้นไปอีกหลายเท่า

ให้ตายสิวะ

ผมแม่เดือดดาลแปลกๆ ยังไงชอบกล

ทั้งๆ ที่คืนนั้นของผมนับว่าผ่านไปนานแล้วแท้ๆ

"มันสบายดีใช่ไหม" ผมเอามือลูบคางแล้วรอฟังถามลูกน้องตัวเอง ที่จริงผมเองก็ถามคำถามนี้กับสุชาติอยู่บ่อยครั้ง คำถามที่เกี่ยวข้องไปถึงไอ้แพงคนนั้น

"เท่าที่ผมทราบก็ดูสบายดีครับ"

"..."

"สุขสบายขึ้นเรื่อยๆ อาจเป็นเพราะทุกอย่างที่กำลังทำอยู่นั้นเติบโตและไปได้สวย"

ไม่เสียแรงจริงๆ ที่ผมสั่งสุชาติให้จับตามดูไอ้แพงเอาไว้ แต่ก็นั่นแหละ เขาควรจะบอกผมเร็วกว่านี้เรื่องที่ไอ้แพงทำค่ายโมเดลลิง แคมป์อยู่ท่ามกลางเด็กหน้าหล่อกินกว่ามนุษย์พวกนั้น

กูจะได้รู้สึกหงุดหงิดน้อยกว่านี้!

"เหรือ" ผมพ่นลม "งั้นมันจะสุขสบายน้อยลงหลังจากนี้ไป"

"ทำไมเหรือครับ" สุชาติส่งสายตามาถามผมผ่านทางกระจกหลัง "คุณนทีบอกแล้วว่าคนต่างคนต่างอยู่กับพวกนั้น"

"กูเปลี่ยนใจ"

"หา?"

"..."

"ผมถามได้มั้ยว่าทำไม"

"มันเรื่องของกู สุชาติ" ผมแค้นเสียง "แล้วกูอนุญาตให้มันตั้งคำถามกับกูตั้งแต่เมื่อไหร่"

"ขอโทษครับ"

ผมทำหน้าบึ้งตึงแล้วส่องออกนอกหน้าต่างต่อ บ้ายโฆษณาสี่ป้ายนั้นมันทำให้ผมรู้ว่าเด็กที่อยู่กับไอ้แพงตอนนี้มีแต่เด็กหน้าหล่อมีคุณภาพแตกต่างจากเด็กที่ไอ้แพงเคยคัดด้วยเป็นไหนๆ เรียกได้ว่าถ้าพวกนั้นอยู่เกรดบี ไอ้พวกสี่คนเมื่อตะกี้ก็คงจะอยู่ระดับเกรดเอบวกบวกบวก

โคตรเพลทตินั่ม ฟรีเมียม ไวเบอร์เนียม (ไม่ใช่หนังมาร์เวล)

ที่ผ่านมาผมนึกว่ามันมันแต่ยุ่งอยู่กับการกู้ชื่อเสียงของครอบครัว อาจจะ

สนใจเด็กบางคนบ้างเพราะแฟงมันไม่ใช่ผู้ชายไม่รักสนุก แต่ถึงอย่างนั้น
เมื่อได้เห็นหน้าหล่อๆ ของพวกมัน ผมก็อดรู้สึกจนไม่ได้อยู่ดี

บอกตามตรงว่าเป็นครั้งแรกที่ความรู้สึกของผมผสมรวมกันจนหัว
ใกล้จะระเบิด มีทั้งไม่สบายใจ ชัดเคืองใจ หงุดหงิดใจ และรำคาญใจ

แหม่หัวร้อนมากกว่าการที่รถกำลังติดอยู่บนถนนนี่อีก!

คำแรกที่แวบเข้ามาในหัวก็คือคำว่า 'ไอ้พวกคู่แข่ง'

แหม่เอี้ยยยย ผมยังไม่ทันจะอนุญาตให้คำนี้มันเข้ามาในหัวของผม
ด้วยซ้ำ

มันอาจจะไม่มีอะไรในกอไผ่ก็ได้ เด็กพวกนั้นอาจจะไม่ได้คิดอะไรกับ
แฟง แต่ผมก็อดจินตนาการไปเองไม่ได้อยู่ดี แฟงมันหล่อน่ารักน่าพิงจะตายไป
ใครอยู่ใกล้มันต้องรู้สึกหวั่นไหวนิดๆ บ้างแหละนะ

ว่าจะไม่สนใจแหม่แล้วนะ แต่ให้ตายเถอะ ผมรู้สึกว่าจะต้องทำอะไร
สักอย่าง

ไม่อย่างนั้นผมคงร้อนใจจนตายแน่ๆ

มือของผมหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา กดเข้าไปที่ข้อความ เลื่อนหาเบอร์
ที่ต้องการจะส่งข้อความไปหา

แฟง KV

รู้สึกใจเต้นตึกตอกอย่างบอกไม่ถูก

ผมมีเบอร์มันอยู่ในเครื่องก็จริง แต่ผมแทบจะไม่เคยติดต่อไปหามันเลย

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมจะติดต่อมันหลังจากพ่อของผมพึ่งธุรกิจบ้านมัน
จนเกือบพังสิ้นไม่เหลือซากยกแถบ

นที SS : ไข่

[เพลง]

หลังจากที่ถอนหายใจเฮือกใหญ่กับยอดการใช้บัตรเครดิตจนเกินจำเป็น
ของพี่ผู้เป็นน้องชายของผม ผมก็รู้สึกได้ว่าโทรศัพท์มีข้อความเข้ามา
หึ้ย ล้อกันเล่นหรือเปล่าเนี่ย
คิดว่าชาตินี้จะได้ติดต่อกับไอ้พวกสุนทรสุทธิรักษ์อีกแล้ว ทำไม
แม่งต้องส่งข้อความมาหาผมด้วย

นที SS : ไง

พ่อง เป็นข้อความที่โคตรกวนตีน
มือของผมแทบจะบีบโทรศัพท์ให้แหลกคามือหลังจากที่อ่านจบ
ผมยังรู้สึกแค้นเคืองไม่หายกับสิ่งที่พวกมันทำ ทั้งเรื่องตั้งใจนอนกับผม
ตอนที่ผมเมาไม่ค่อยมีสติ พังธุรกิจที่บ้านผมซะจนละเทะแทบจะกลับมา
ทำธุรกิจต่ออย่างยากลำบาก แม้ผมจะเคยเอ่ยปากขอสงบบศึกไปแล้วแต่ก็ยัง
อดโมโหในใจลึกๆ ไม่ได้อยู่ดี

กว่าจะผ่านทุกสิ่งทุกอย่างมาได้ พยายามเริ่มต้นสร้างความไว้นื้อ
เชื่อใจใหม่กับหุ้นส่วนเก่า ซ่อมแซมส่วนที่เอสเอสกรู๊ปมันทำพัง เรียกได้ว่า
ใช้พลังงานหมดไปมากโข แกมมีบางอาทิตย์ที่ผมได้นอนรวมกันไม่ถึง
สิบห้าชั่วโมง

แล้วจะให้ผมหายแค้นเคืองคนพวกนั้นได้ยังไง

บอกเลยว่าโกรธหมดตั้งแต่พ่อ น้องชาย และโดยเฉพาะพี่ชาย...

ไอ้พวกตัวแสบบบบบ

อย่างแรกที่ผมสงสัยก็คือมันส่งข้อความมาทำไม แล้วอย่างต่อมา
ที่สงสัยอีกก็คือมันจะมายู่อะไรกับบ้านของผมอีก

รู้สึกระแวงนิดๆ อย่างช่วยไม่ได้แฮะ

แต่ผมจะไม่ยอมมันอีกต่อไป ตอนนี้ที่บ้านผมกำลังกลับมาเย็นได้ใน

วงการธุรกิจที่ทำหมดแทบจะทุกอย่าง เพราะฉะนั้นผมไม่จำเป็นต้องกลัวพวกเอสเอสกรุป บ้านผมกับบ้านมันแทบจะเรียกได้ว่าอยู่ในระดับที่พอจะสู้กันไหวแล้ว ณ ขณะนี้

ผมขี้มุ่มปาก ก่อนจะตอบข้อความกลับ

บอกเลยว่าผมรู้สึกตามข้อความที่พิมพ์ตอบกลับไป

แพง KV : พ่อมึงตาย

1

[นที]

ณ เฮดออฟฟิศของเอสเอสกรุ๊ป

ผมทำสีหน้าจนในสีหน้าจอมพิวเตอร์

นี่มันอะไรกัน บลาๆ ไอนั่น ไอนี้ ไอนั้น เหยอะไรก็ไม่รู้

แม่ง จำหน้าแทบไม่ได้สักคน

"ทำอะไรอยู่อะ" ผมตกใจแทบผงะเมื่อเห็นหน้าลูกครึ่งของแฟนน้องชาย
ตัวเอง ไอร์บขมวดคิ้วมองดูหน้าจอของผม "พวกนี้เป็นสเปกพี่เธอ"

"ไม่ใช่โว้ย" ผมปิดจอลงเพื่อไม่ให้มันรู้ว่าผมกำลังอ่านประวัติของ
เด็กในสังกัดไอ้แพงอยู่ แต่ก็ไม่น่าจะทันแล้ว

"กำลังดั่งเลยนะ" แสดงว่าดั่งจริงๆ เพราะทำให้คนอย่างไอร์บรู้จักได้
แปลว่าพวกแม่งต้องไม่ธรรมดา

"แล้วไง ไม่เห็นจะน่าสนใจ"

"แต่พี่ก็เปิดอ่านประวัติเขา"

"มีมึนอะไรกับกูเนี่ยไอร์บ" ผมตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง

รู้จักกับมันมาหนึ่งปี มันเป็นแฟนที่น้องชายของผมรักมากกกก
(เดิม ก ไก่ ได้มากมายตามอัธยาศัย) เมื่อก่อนมันหยาบคายกับผม แต่พอ
คบกับธนูไปได้สักพัก มันก็เริ่มรู้ว่ามันควรจะเคารพผมในฐานะบุคคลอาวุโส

คนหนึ่ง

แต่เรื่องความกวนตีน...มันยังมีให้ผมเหมือนเดิม

"ธนูอยู่ไหน" รบถาม

"..." เอ่อ เป็นคำถามที่ตอบยากที่สุดในเวลานี้

"ทำไมมันไม่รับสายผม"

"กูไม่รู้" ผมเฉไฉเนื่องจากธนูมันได้ห้ามผมเอาไว้ว่าต้องไม่บอกรบ
อย่างเด็ดขาดเรื่องมันอยู่ที่ไหน ถ้าจะให้เลือกอยู่ที่ใครสักคน ผมก็ต้องเลือก
อยู่ที่พี่น้องชายตัวเอง

"ผมให้โอกาสพี่ตอบอีกครั้ง" รบเลิกคิ้ว "ธนูอยู่ไหนครับ"

ถ้าคุณเคยอ่านเรื่องของมันกับธนูน้องชายผมละก็ (ชื่อหนังสือว่า
Real Alpha ครับ) คุณจะรู้ว่าไอรบเป็นมนุษย์ลูกครึ่งหน้าหวานที่ซ่อนความน่ากลัว
เอาไว้อยู่มาก

มันเคยถล่มรังไฉ่แพงจนพืมน้องชายของแพงถึงขนาดตัวสั่นเพียงแค
ได้ยินชื่อไอรบ

คิดดูละกันครับว่าโหดสักขนาดไหน

"เฮ้อ" ผมถอนหายใจ คิดในใจว่าคงปิดบังรบไม่ได้อีกต่อไป "มันไป
จัดการลูกน้องที่ยักยอกทรัพย์สินอยู่โรงงานแถวบางปะกง"

สิ้นเสียงของผม รบก็ทำหน้าที่ไม่สบบารมณืทันที

"กูห้ามแล้ว แต่มันก็ยังยืนยันที่จะไป"

"พี่ไม่รู้หรือไม่ว่ามันอันตราย"

"กูส่งคนไปกับมันสามสิบคน มันไม่น่าจะเป็นอะไรหรอก" ไฉ่คนร้ายนั้น
มันก็แค่คนเดียว ยังไงธนูมันก็รอดอยู่แล้ว

ครับ ผมเป็นพวกสปลอยส์นี่นะ

"แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่อันตรายอยู่ดี พวกคนโง่นั้นต้องทำทุกทางเพื่อให้
ตัวเองรอด ดีไม่ดีอาจจะทำร้ายธนู" รบทำหน้าที่บั้งตึงใส่ผม "ไม่รู้ว่่าพี่คิดอะไรอยู่
ทำไมถึงสปลอยธนูไปได้"

"กูห้ามแล้วจริงๆ ไม่เชื่อไปถามเลขา กูที่อยู่หน้าห้องดิ"

"ผมจะบ้าตาย"

"..."

"ไม่รู้ทำไมมันถึงได้อยากเป็นนักหนา 'ไอ้ฝ่ายบู๊เนี่ย'"

ผมมองสีหน้าเครียดจัดของรบ ปัญหานี้เป็นอะไรที่คาราคาซังสำหรับ มันทันทีผ่านมาหลายเดือน เดิมทีแล้วรบนันต้องการทำธุรกิจแค่ร้านกาแฟข้างบาร์ ที่ชื่อว่าร้านแบล็กแพ็ก แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป ความคิดของมันก็เปลี่ยน มันเริ่มสนใจงานที่บ้านของตัวเองมากขึ้นจนในที่สุดก็พาตัวเองเข้ามาจนได้

พนักงานของผมเรียกมันว่า 'นายน้อย' ในขณะที่ผมเป็น 'นายใหญ่'

แต่สำหรับรบนัน เรียกตัวเองว่า 'ฝ่ายบู๊' แล้วก็ตั้งผมให้เป็น 'ฝ่ายบุ๋น' มากกว่า

เชื่อว่าสาเหตุที่มันทำแบบนี้ก็คงจะเป็นเพราะมันรู้สึกผิดที่ไม่เคยคิด อยากรจะช่วยงานผมมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา ซึ่งผมไม่ได้คิดอะไรในเรื่องนั้นเลย มันเป็นฝ่ายคิดเองเออเองแท้ๆ ว่ามันควรจะช่วยเหลือเกี่ยวกับงาน ที่บ้านบ้าง

ผมไม่เคยเห็นด้วยที่มันต้องเอาตัวเองไปเสี่ยง แต่คนอย่างผมไม่เคยคุม น้องชายตัวเองได้

เพราะคนที่คุมได้มีเพียงแค่รบคนนั้นเท่านั้น

"ผมจะหลอกมันว่ามีคนเห็นผมแก้ผ้า" รบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดบุ่ม โทรออก

"เออ ความคิดเข้าท่า" ผมเห็นด้วย "กูเชื่อว่ามันต้องรีบวิ่งแจ้นกลับมา ที่กรุงเทพฯ เพราะเรื่องนี้แน่"

จุดอ่อนของรบนุก็คือรบ แล้วจุดอ่อนที่สุดของรบนุก็คืออาการหวงรบ ที่แก๊ยงังก็แก๊ไม่เคยได้ มีแต่จะมากขึ้นๆ ในทุกๆ วัน

รบเดินออกจากห้องไปพร้อมกับคุยโทรศัพท์ไปด้วย หลังจากนั้นก็คงเป็นไปตามอีกรอบเดิม นั่นก็คือรบนุสั่งงานพวกลูกน้องของผมแล้วมันก็รีบกลับกรุงเทพฯ มาหารบ เป็นเช่นนี้ทุกครั้งไป

ผมยิ้มมุมปาก คนเราเมื่อมีความรักก็มักจะยกคนคนนั้นให้เป็นคนสำคัญ

ลำดับที่หนึ่ง

...

จู่ๆ ผมก็ผลอนึกไปถึงไอ้แพงซะงั้น

เป็นไปได้ยังไง!

โอย ช่างแหม่งละ

ข้อความหยาบคายที่แพงส่งตอบกลับมายังเด่นชัดอยู่ในสมองของผม
คุณก็รู้ว่ามันยังไม่หายโกรธผมกับที่บ้าน นั่นถือว่าเป็นเรื่องดี

เพราะมันแปลว่าผมยังสามารถเหย้าให้มันหวัร้อนได้ตลอด

ส่งยิ้มกริ่มให้กับตัวเองก่อนจะมองที่หน้าจออีกครั้ง จู่ๆ เว็บไซต์สำหรับการ
การค้นหาส่วนตัวของบริษัทผมก็ดีขึ้นมาเนื่องจากมีข้อมูลใหม่ล่าสุด
จากสิ่งที่ถูกค้นหา ผมจ้างไอทีที่มีระดับพระกาฬมาทำเว็บไซต์นี้ก็เพราะ
งานที่บ้านผมไม่ได้มีแต่งานสีขาว อะไรที่ป้องกันได้ก็ควรจะป้องกันเอาไว้
อย่างเช่นประวัติการค้นหาข้อมูลนี้เป็นต้น

เว็บนี้แหม่งตึกว่าถูกเกลือกอีก เพราะข้อมูลจะดีขึ้นมาอย่างเรียลไทม์
เมื่อมีการอัปเดต

ไหน ขอผมอ่านดูหน่อยดี

'นายใหญ่แห่งค่าย KV ไม่เคลงบอกรักเรื่องก๊ากักแสดงในสังกัด

บอกว่าตนเป็นคนมีจรรยาบรรณสูง

อ้างว่าการไปทานข้าวสุตหฺรสองต่อสองที่ร้านบนดาดฟ้าเป็นเรื่องปกติ'

ว้อทเดอะ...

พาดหัวข่าวที่แจ่มได้อย่างละเอียดิบโดยไม่ต้องใส่รายละเอียดลงลึก
ใดๆ อีก เท่านั้นยังไม่พอ หลักฐานการถูกแอบถ่ายในร้านก็ยังแะหฺรและ
เด่นชัดซะจนคนทั้งประเทศคงคิดในสิ่งที่ตรงข้ามกับหัวข่าว

นั่นก็คือไอ้แพงกับไอ้เด็กเหี้ยนี่ก๊ากกันอยู่

คนนี่คือคนที่ดังที่สุดแล้วก็อยู่ในป้ายบิลบอร์ดแผ่นสุดท้าย ผมสีเทาอ่อน

รวมไปถึงสายตาทำร้ายที่ผมคิดไปเองยังคงติดตาตรึงใจ

มันชื่อว่า 'เจมส์ จตุรวิทย์' เป็นเด็กไทยที่หน้าโคตรเหมือนลูกครึ่ง แถมยังเป็นเจ้าของความสูงเกือบร้อยเก้าสิบ ซึ่งสูงกว่าผมประมาณสองสามเซนติเมตร เหตุผลแค่นั้นก็ทำให้ผมหมั่นไส้มาได้แล้ว นี่ยังไม่นับสายตาคมที่พร้อมหวานเสน่ห์และทำร้ายคนอื่นตลอดเวลาอีกด้วย

แล้วก็เรื่องที่ว่ามันทำให้ไอ้แพงยิ้มกว้างกับมันได้ราวกับไม่มีเรื่องทุกข์ใจจากที่บ้านมาก่อนนี่อีก

ดูจากรูปแล้ว ผมเชื่อว่าแพงกับไอ้เด็กนี้ต้องก๊ากันจริงๆ แน่ สายตาและท่าทางมันบอก เคมีพิลึกพิริวของพวกมันดูเข้ากันดีมาก ทุกอย่างดูพุ่งไปหมด จนความหวานนั้นลอยมาถึงออฟฟิศที่ทำงานของผมตอนนี้

ผมคงปากกาเล่นๆ อย่างใช้ความคิด ก่อนจะรู้ว่าตัวเองกำลังจ้องเหม็งไปที่หน้าจอนปวดเบ้าตา

รูปนี้หลุดมาจากเมื่อคืน นั่นแปลว่าหลังจากที่มันส่งข้อความกวนประสาทมาหาผม มันก็ไปกินข้าวกับไอ้เด็กนี้ทันทีเลยอย่างนั้นหรือ

ไอ้

แพง

มึงงงง

"คุณนี่คะ" เลขาฯ ของผมเดินเข้ามาในห้องพร้อมๆ กับส่งเสียงดังฟังชัด เธอชื่ออารยา อายุเท่ากันกับผม เธอสวยและเซ็กซี่มาก แต่ผมไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับเธอมากไปกว่าคำว่าเจ้านายกับลูกน้อง

เพราะอะไรนะเหรอครับ

รอฟังกันดูนะ

"ดิฉันมาแจ้งเตือนเกี่ยวกับนัดหมายตัดชุดสูทของคุณตอนบ่ายโมงค่ะ" เหยด วันนี้นัดตัดสูทนี่หว่า

ผมเป็นพวกชอบตัดชุดเวลาที่ผมเครียดๆ หรือตอนที่ทำงานหนักนะ ชอบตัวเองเวลาได้ใส่สูทใหม่ ผมจะรู้สึกว่ามันหล่อขึ้นกว่าที่เคยเป็นอยู่ทุกครั้งครับ ผมคิดไปเองของผม

"ผมไม่ค่อยมีอารมณ์เลยคุณอารยา ผมควรทำไงดี"

เธอเป็นเลขาฯ ที่เหมือนเพื่อนผู้หญิงของผม เธอเลิกคิ้วสูงหลังจากที่ได้ฟัง

"คุณที่เนี่ยนะคะไม่มีอารมณ์ดัดสุท"

"ก็..." ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดประโยคถัดไป อารยาก็ยื่นหน้ามาดูสิ่งที่อยู่บนหน้าจอของผม "เฮ้ ละลาบละล้งเกินไปหน่อยนะ"

"ข่าน้องเจมส์ จตุรวิทย์นี่นา" ตายัยอารยาเริ่มเป็นรูปหัวใจ "น้องหล่อมากเลยคะ ละครน้องก็สนุก"

ผมหันตามองเลขาฯ คนสวย "คุณชอบมันเหรอ"

"คะ ใครบ้างคะที่ไม่ชอบคนหล่อ" เห็นมั๊ยครับว่าทำไมผมถึงไม่มีอารมณ์คิดเกินเลยกับเธอถึงแม้ว่าจะสวยและเซ็กซี่จัดขนาดไหน เพราะบางครั้งเธอก็ชอบคิดไปคนละอย่างกับผมอะ

"ไม่เห็นจะหล่อตรงไหนเลย"

"หล่อมากเลยนะคะ คิดดูสิคะว่าเด็กที่เพิ่งจะอายุยี่สิบทำไมถึงได้หล่อมากมายขนาดนั้น"

"..."

"แทบจะไม่ได้ศัลยกรรมเลย เรียกว่าบอว์นทูบีสุดๆ"

"ผมคิดว่าผมควรตัดเงินเดือนคุณ" ทำไมต้องมาชมไอ้เด็กนี่ต่อหน้าผมด้วยพะ

"เชื่อว่าคุณที่ไม่มีทางทำแบบนั้นกับดิฉันคะ มันดูไม่มีเหตุผลเลย"

"..."

"คุณหมั่นไส้เด็กคนนี้โดยส่วนตัวหรือคะ"

"ผมเปล่า"

"นั่นมันเจมส์ จตุรวิทย์ ดาราที่กำลังมาแรงมากๆ นะคะ"

"แล้วยังไง ผมจะหมั่นไส้ใครก็ได้ มันเป็นสิทธิ์ของผม"

"ปกติแล้วคุณที่ไม่ค่อยสนใจเรื่องดารา" อารยาก็กรายมาใกล้โต๊ะผมแล้วโค้งลงมาจ้องจับผิด "หรือว่าที่คุณไม่ชอบน้องเจมส์เป็นเพราะ

น้องเจมส์อยู่ค่ายของคุณแพงคะ"

"ไม่ใช่สักหน่อย!"

"..."

"คุณไปให้พ้นหน้าผมได้แล้ว" ผมไล่ไถ่ๆ แบบไม่สนใจความรู้สึกอีกฝ่าย...

"ได้เลยค่ะ" ...เพราะอีกฝ่ายนั้นไร้ความรู้สึก แถมยังตั้งท่าจะก้าวฉับๆ ออกไปจากห้อง "แล้วจะให้ดิฉันยกเลิกนัดตัดสูทมั้ยคะ"

ไม่มีอารมณ์แล้ว ไม่มีก็เพราะเลขาฯ นี่แหละ "ช่วยยกเลิกให้ทีนะ"

"ทางแบรนด์บอกว่ามีผ้าไหมมาใหม่จากอิตาลีเลยนะคะ"

หุผมชักจะเริ่มผึ่ "จริงดิ?"

"จริงสิคะ คุณนทีก็น่าจะรู้ว่าแบรนด์นี้รักคุณออก อะไรที่เพิ่งเข้ามา เขาจะแจ้งทางเราเป็นอันดับแรกเลย"

"งั้นเหอ" จะว่าไปก็เริ่มเบื่อสุทเก่าๆ แล้วเหมือนกัน อืม... "ถ้าอย่างนั้น ก็ไม่ต้องแคนเซล บอกสุชาติให้เตรียมตัวด้วย"

"ได้ค่ะ อ้อ ดิฉันจะบอกว่ามีข่าววงในเขาลือต่อๆ กันมา" สีหน้าของอารยา เริ่มเปลี่ยนเป็นเหมือนพวกขี้นินทาชาวบ้าน

"วงในอะไร แล้วข่าวลืออะไรไม่ทราบ"

"น้องเจมส์ จตุรวิทย์ทำอะไรกักกันจริงๆ กับคุณแพงเคิร์ปอะ"

"เฮ้ย" ใจผมกระตุกวุบแรงมาก

"ไปก่อนนะคะ" พุดจบปั๊บเลขาฯ ผมก็แทบจะวาร์ปออกไปจากห้องปั๊บ อย่างกวนประสาท

ผมแต่จะครุ่นคิด ภาพในจอของผมยังเป็นภาพแอบถ่ายแพงกับ ไข่เจมส์จตุ้น (ย่อชื่อเรียบร้อย) บอกตามตรงว่าผมไม่มีอารมณ์เคลียร์เอกสาร ที่อยู่ตรงหน้านี้อีกแล้วเพราะรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างติดอยู่ในใจ

ความสงสัยใคร่รู้มันเริ่มเกาะกินหัวใจผมทีละนิด...ทีละนิด

จะกักกันจริงๆ หรือเปล่าวะ

แล้วคำตอบที่ตอบคำถามสื่อนั้นมันเป็นคำตอบที่น่าเชื่อถือหรือเปล่าวะ

ช่างแม่งแล้ว...เอาไว้ค่อยคิดทีหลังละกัน ตอนนี้ขอไปตัดสูทใหม่ก่อนดีกว่า

(ติดตามอ่านต่อไปฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6471->